

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ז - חלק ט'

קונטרס 489

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רעא

שְׁבִהוּצָאת "מִפְעַל הַזְהָר" וְקָרָאתִי כִּךְ בְּהִנְסִיעָה (כִּי אֲנִי גוֹמֵר בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֶת הַתְּקוּנָה זֶהר כֹּל 3 חֲדָשִׁים – דְּהֵינּוּ שֶׁהֲנִי לוֹמֵד 9 עֲמוּדִים כֹּל יוֹם – וְזֶה לּוֹקֵחַ לִי לְעֵרֶךְ 18 דְּקוֹת) וְכֵן הֲנִי עוֹשֶׂה מֵאֵז וְעַד הַיּוֹם בְּכֹל פְּעַם בְּדֶרֶךְ לְעִבּוּדָה וְכֵן הִקְרוֹן נְהִיָּה "א בֵּית, אֵן אַ מְקוֹם, פּוֹן תּוֹרָה" (בֵּית וּמְקוֹם שֶׁל תּוֹרָה) כִּפִּי שֶׁהִיָּה זוֹעֵק מוֹרֵי וְרַבֵּי רַבֵּן שֶׁל כָּל בְּנֵי הַגּוֹלָה הָרֵאשִׁי יְשִׁיבָה זְצוּקִלְלָה"ה. וְכֵן כִּפִּי מַה שְׁאוּמֵר הַגְּאוּן מוֹוִילְנָא זְצ"ל בְּסִפְרָ אַבְן שְׁלֵמָה שְׁכָל הַלוֹמֵד הַסִּפְרָ הַזֶּהר לֹא יִסְבֵּל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ וְכֵן אוֹמֵר הַחֲפֵץ חַיִּים זְצ"ל שְׁכָל הַבְּחוּרִים יִלְמְדוּ בְּכֹל שְׁבֵת כֹּל הַזְהָר עַל הַפְּרָשָׁה, וְהָרִי הֵם הַפּוֹסְקִים אֲשֶׁר עַל פִּיהֶם נוֹהֲגִים כֹּל יִשְׂרָאֵל. וְעֵזֶר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ בְּהַפְצַת וְלַמּוֹד הַזֶּהר עַל פִּי הוֹרְאָתָם וְיִבֹּא מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵנוּ בְּעִגְלָא דִּידָן אָמֵן.

בְּכַבּוּד וּבְשִׂמְחָה:

מִשֶּׁה ג. יוֹסְקוֹבִיץ

– מכתב מז –

חֲדָשׁ תַּמּוּז תַּשַּׁס"ט, לְכַבּוּד הַמִּפְעַל הַקְּדוּשׁ לְהַפְצַת הַזְהָר הָעוֹלָמִי.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה.

רְאִיתִי אֶת הָעֲלוּנִים הַמְדַבְּרִים בְּעֵינָן חֲשִׁיבוֹת לַמּוֹד הַזֶּהר גְּדוֹלִים וְקִטְנִים וְכֹל הַכֹּלל יִשְׂרָאֵל. הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים מֵאֵד הִלְהִיבוּ אֶת נִשְׁמַתִּי וְהִרְגַּשְׁתִּי שֶׁזֶה מִמֶּשׁ תְּרוּפָה וְהַצְלָה, וְתַכְךָ וּמִיָּד הַתְּחַלְתִּי לַלְמֹד זֶהר הַקְּדוּשׁ כַּמַּעַט בְּכֹל יוֹם.

בְּרַצוֹנִי לְצִיָּן שְׁאֲנִי אֲבָרַךְ לוֹמֵד בְּכוֹלֵל לִיטְאִי, וְלֹא רְאִיתִי מִיִּשְׁהוּ שֵׁם שֶׁיִּלְמֵד בְּסִפְרָ הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ, אֲבָל קָרָאתִי מַה שֶׁכְּתִבְתֶּם עַל הָעֲלוּנִים, וְנִשְׁתַּמְמַמְתִּי אִיךְ יָכוֹל לְהִיּוֹת שְׁכָל גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹתְקִים וְלֹא מְגַלִּים לָנוּ אֶת הַסּוּד הַגְּדוֹל הַזֶּה שֶׁגְּדוֹלֵי עוֹלָם שְׁאֲתֶם מְבִיאִים, בְּפֶרֶט הַחֲזוֹן אִישׁ וְהַחֲפֵץ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חיים, איך שדבוקו בזהר, וגדולי הספרדים גם בן כותבים, וגדולי ירושלים פסקו כבר מזמן שרק זה יציל אותנו.

אני מקנה כמו שרבינו נחמן זכותו וגן עלינו אמר, שעקר הגאולה יבוא על ידי ובזכות החילים ואנשים פשוטים... בזכותכם אני לומד ברוח השם כל יום לערך שעה עד שעתיים זהר הקדוש בחק לישראל, וגם זהר על פרשת השבוע, ואני מנסה בעזרת השם לגמור כל שבוע כל הזהר על פרשת השבוע. [האמת שאני רוצה ללמד יותר, אבל יש לי הרבה שעורים]. וכן הילדים שלי התחילו ללמד זהר כמעט בכל יום.

אני צריך להדגיש, כי למדתי הרבה תורה [לפי המצב שלי], אבל כמעט ולא הרגשתי חיות, הכל היה יבש. עכשו אני בן אדם אחר, הנשמה מתחילה לבער יום ויום יותר ויותר, כשאני קם מלמוד הזהר אני בריה חדשה. זה ממש כל כך מתוק שאי אפשר בכלל לתאר.

ואני בן אדם פשוט אמריקאי [והלואי והייתי בן אדם פשוט], ואני מתאר לעצמי, אלו לומדי הכולל שלומדים כבר 30 שנה בכולל היו לומדים זהר, היו בוערים כמו אש לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו.

הכותב וחותם מתוך שמחה גדולה שזכיתי להפגס ולהרשם בחברת תלמידי הרשב"י זכותו וגן עלינו. ונא פשיהיה ביכלתכם לשלח לי הזהר, ואני מוכן לעזר לכם גם בן בהפצת הזהר בעזרת השם:

אליהו פלדמן

– מכתב מח –

יום א' ד' באלול, תשס"ט.

לכבוד... ועד מפעל הזהר העולמי שיחיו עד מאה ועשרים שנה.

הנני מודה לכם על זכוי הרבים של הפצת הזהר הקדוש חנם אין כסף. לאחר שמלאתי טפס, ותוך חצי שעה כבר קבלתי לידי את 70 חלקי זהר

ממטה למעלה, והיא מתעטרת באותן התשבחות. עכשו יש להוציא ברכות לכל הדברים ממעלה למטה בדרגה הקדושה הזו, ורבי אלעזר (שרבי אלעזר) בנו יאמר מאותם הדברים המעלים שלמד מאביו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה וגו', ונאספו שמה כל העדרים וגו'. יש להסתכל בפסוקים הללו, והם בסוד התקמה שלמדתי מאבא, וכך למדתי: וירא והנה באר בשדה, איזו באר? זהו שכתוב (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם. והנה שם שלשה עדרים צאן רבצים עליה, אלו הם נצח סוד יסוד, שאלו הם הרובצים עליה ועומדים עליה. ומאלה מתמלאת הבאר הזו בכרכות.

כי מן הבאר הזו ישקו העדרים, שהרי מהבאר הזו נזונים עליונים ותחתונים (עולמות תחתונים), וכלם מתברכים באחד. והאבן גדולה על פי הבאר, זהו הדין הקשה שעומד עליה מהצד האחר להניק לה (ממנה). ונאספו שמה כל העדרים, אלו הם ששת כתרי המלך שכלם מתכנסים ומשפיעים ברכות מראש המלך ומריקים לתוכה. וכשכלם מתברכים באחד להריק בה, אז כתוב וגללו את האבן מעל פי הבאר, מנדיין (גוללים) את אותו הדין הקשה ומעבירים אותו ממנה.

והשקו את הצאן, מריקים ברכות מאותה באר לעליונים ולתחתונים. אחר כך - והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה. ושב אותו הדין למקומו, משום שצריך לו לבשם את העולם

תשבחון מתתא לעילא, והיא מתעטרא באינון תשבחון. השתא אית לאפקא ברכאן לכלהו חברייא מעילא לתתא, בהאי דרגא קדישא, ורבי אלעזר (ס"א רבי אלעזר) פריה לימא מאינון מלין מעליין דאוליה מאבוי.

פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה וגו'. ונאספו שמה כל העדרים וגו'. הני קראי אית לאסתכלא בהו, וברזא דחכמתא אינון, דאולפנא מאבא, והכי אולפנא, וירא והנה באר בשדה, מאן באר. דא הוא דכתיב, (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם. והנה שם שלשה עדרים צאן רובצים עליה, אלין אינון נצח הוד יסוד, דאלין אינון רביעין עלה, וקיימין עלה, ומאלין אתמליא ברכאן ההיא באר.

כי מן הבאר הזו ישקו העדרים, דהא מן האי באר אתזנו עלאין ותתאין (כ"א עלמין תתאין), ומתברכאן פלהו כחדא. והאבן גדולה על פי הבאר, דא הוא דינא קשיא, דקיימא עלה מסטרא אחרא לינקא לה (כ"א מניה). ונאספו שמה כל העדרים, אלין אינון שית כתרי מלפא, דמתפנשי כלהו, ונגדי ברכאן מרישא דמלפא, ומריקן בה. וכד אתחבראן פלהו כחדא לארקא בה, פתיב וגללו את האבן מעל פי הבאר, מנדיין (כ"א מנדיין) לההוא דינא קשיא, ומעברן ליה מינה. והשקו את הצאן, מריקין ברכאן מההיא באר, לעלאין ותתאין לבתר והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה. תב ההוא דינא לאתריה, בגין דאצטריף ליה לבשמא עלמא, ולתקנא עלמא. והשתא הא קדשא בריף הוא אריק עלייכו ברכאן, ממבועא דנחלא, ולתמן העולם. ועכשו הרי הקדוש ברוך הוא מריק עליכם ברכות ממען הנחל, ומכם מתברכים

כַּל בְּנֵי הַדּוֹר. אֲשֶׁרֵי חִלְקֵכֶם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עַל־יְכֶם
כְּתוּב (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' ^{נר}
וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים
קמט) יַעֲלוּ חֲסִידִים כְּכּוֹד יְרַנְּנוּ
עַל מִשְׁכַּבְתֶּם וְגו'. לְמַדְנוּ, בִּי"ג
מִדּוֹת נִקְשָׁר קִשְׁר הָאֲמוּנָה,
שִׁמְצָאוּ בְּרֻכּוֹת לְכָל. וְכָל אֲמוּנָתוֹ
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּרוֹ
בְּשֵׁלֶשׁ. וְעַל זֶה בְּשֵׁלֶשׁ עֲשָׂרֵה
מִדּוֹת מִתְעַשְׂרֵת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנֵי מִקְּל וְחִמְרוּ וּמִגְזָרָה שׁוּה
וְכו'. וְכִמְהָ פְעָמִים בְּאַרְנֵי אֵת זֶה,
וְהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ מִתְעַטֵּר בָּהֶן.

בֵּא רֵאָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂרָצָה
יַעֲקֹב שִׁיתְּבָרְכוּ בְּנָיו בְּשֵׁם (בְּקִשְׁר)
הָאֲמוּנָה, מַה כְּתוּב? (בְּרַאשִׁית מַט)
כָּל אֵלֶּה שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר
וְזֹאת - הָרִי שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר,
שֶׁהַשְּׂתַתְּפָה עִמָּהֶם שְׁכִינָה
וְהִתְקַיְּמוּ הַבְּרֻכּוֹת. וְהֵינּוּ שְׂכַתוֹב
אִישׁ אֶשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ בְּרַךְ אֹתָם. מַה
זֶה כְּבָרְכָתוֹ? בְּאוֹתָהּ דִּגְמָא שֶׁל
מַעֲלָה, כְּבָרְכָתָהּ שֶׁל כָּל מִדָּה
וּמִדָּה.

וְלְמַדְנוּ, כָּל אוֹתָן מִדּוֹת עוֹלוֹת
וּמִתְעַשְׂרוֹת וְנַחְוֹת בְּרַאשׁ אֶחָד,
וְשֵׁם מִתְעַטֵּר רֹאשׁ הַמְּלִיךְ, אוֹתוֹ
שֶׁנִּקְרָא בְּדִרְגָּה עֲלִיוֹנָה שֶׁל
חֲסִידוֹת, וְהַחֲסִידִים יוֹרְשִׁים כָּל
אוֹתוֹ הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה, שְׂכַתוֹב
יַעֲלוּ חֲסִידִים כְּכּוֹד - בְּעוֹלָם
הַזֶּה, יְרַנְּנוּ עַל מִשְׁכַּבְתֶּם -
בְּעוֹלָם הַבָּא. רוּמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנִם
- שִׁיּוּדְעִים לְקִשְׁר אֵת קִשְׁר
הָאֲמוּנָה כְּרַאוּי, וְאֵז חֲרֵב פִּיפִיּוֹת
בְּיָדָם. אִיזוֹ חֲרֵב פִּיפִיּוֹת? זֹהוּ
חֲרֵב לֵה, חֲרֵבוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. פִּיפִיּוֹת - לוֹהֲטוֹת בְּשָׁנֵי
דִּינָיִם. וְלָמָּה? לְעֲשׂוֹת נִקְמָה
בְּגוֹיִם וְגו'.

וְהָרִי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאִיר, כְּתָר
הַחֲסֵד, הָרַאשׁ הַעֲלִיּוֹן, מִשׁוּם כֶּף

וּמַנְיִיכוֹ כָּל בְּנֵי דְרָא מִתְּבָרְכִין. וְזַפְּאָה חוֹלְקֵיכוֹן
בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאִתֵּי עַלְיִיכוֹ כְּתִיב, (ישעיה
נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יי' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים קמט) יַעֲלוּ
חֲסִידִים כְּכּוֹד יְרַנְּנוּ עַל מִשְׁכַּבְתֶּם
וְגו', תֵּאנָא בְּתַלְיִסֵּר מְכִילָן, אֲתַקְשֵׁר קְשָׁרָא
דְמַהִימְנוּתָא, לְאַשְׁתַּפְּחָה בְּרַכָּאן לְכֻלָּא. וְכָל
מַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּתַלְתָּא
אַסְתִּימוּ. וְעַל הָאֵי, בְּתַלְיִסֵּר מְכִילָן, אוֹרִייתָא
מִתְעַטֵּרָא, כְּמַה דְאוּקִימָנָא מִקְּל וְחוּמְר
וּמִגְזָרָה שׁוּה וְכו', וְכִמְהָ זְמַנִּין אוּקִימָנָא הָאֵי.
וּשְׁמָא קְדִישָׁא בְּהָאֵי מִתְעַטֵּרָא.

הָא חֲזִי, בְּהֵיכָא שְׁעֵתָא דְבְּעָא יַעֲקֹב, דִּיתְבָּרְכוּן
בְּנוֵי בְּשָׁמָא (כ"א בְּקִשְׁרָא) דְמַהִימְנוּתָא. מַה
כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית מַט) כָּל אֵלֶּה שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם
עֶשֶׂר וְזֹאת, הָא תַלְיִסֵּר, דְאַשְׁתַּתְּףָ עִמָּהוֹן
שְׁכִינְתָא, וְאַתְקִימוּ בְּרַכָּאן. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב,
אִישׁ אֶשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ בְּרַךְ אוֹתָם. מְאִי כְּבָרְכָתוֹ.
בְּהֵיכָא דוּגְמָא דְלַעֲיִלָא, כְּבָרְכָתוֹ דְכָל מְכִילָא
וּמְכִילָא.

וְתֵאנָא, כָּל אֵינוֹן מְכִילִין סְלִקִין, וּמִתְעַטְרִין
וּנְיִיחִין בְּרִישָׁא חֲדָא, וְתַמָּן מִתְעַטְרָא
רִישָׁא דְמַלְכָא, הֵהוּא דְאַקְרִי בְּדִרְגָּא עֲלָאָה
דְחֲסִידוֹת. וְחֲסִידִים, יִרְתִּין כָּל הֵהוּא כְּבוֹד
דְלַעֲיִלָא, דְכְּתִיב יַעֲלוּ חֲסִידִים כְּכּוֹד, בְּהָאֵי
עֲלָמָא. יְרַנְּנוּ עַל מִשְׁכַּבְתֶּם בְּעֲלָמָא דְאִתֵּי.
רוּמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנִם, דִּידְעִין לְקִשְׁרָא קְשָׁרָא
דְמַהִימְנוּתָא פְּדָקָא יְאוּת, וְכַדִּין חֲרֵב פִּיפִיּוֹת
בְּיָדָם. מְאֵן חֲרֵב פִּיפִיּוֹת. דָּא הוּא חֲרֵב לֵה,
חֲרַבָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. פִּיפִיּוֹת: לְהִיטָא
בְּתַרִּין דִּינִין. וְלָמָּה. לְעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם וְגו'.
וְהָא רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאִיר, כְּתָרָא דְחֲסֵד, רִישָׁא
עֲלָאָה. בְּגִין כֶּף כְּבוֹד דְלַעֲיִלָא יִרִית, וְהוּא

קָשִׁיר קִשְׂרָא עֲלָאָה, קִשְׂרָא קִדִּישָׁא, קִשְׂרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא. זַפְאָה חוּלְקִיָּה בְעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי. עַל הַאי פְתוּרָא אֲתָמַר, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ. קָם רַבִּי פְנַחֵס, וּנְשִׁיק לִיָּה, וּבְרִיף לִיָּה, וּנְשִׁיק לְרַבִּי אֶלְעָזָר, וּלְכֻלְהוּ חֲבֵרָיָא, וּבְרִיף לוֹן, נָטַל פְּסָא וּבְרִיף. פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרוּף לִפְנֵי שְׁלַחַן נִגְדַּ

יִרְשׁ אֶת הַכְּבוֹד שְׁלַמְעֵלָה, וְהוּא קִשְׂרָא קִשְׂרָא עֲלִיוֹן, קִשְׂרָא קְדוֹשׁ, קִשְׂרָא הָאֲמוּנָה. אֲשֶׁרִי חֲלַקוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עַל הַשְּׁלַחַן הַזֶּה נֶאֱמַר, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'. קָם רַבִּי פְנַחֵס וּנְשִׁק לוֹ וּבְרִיף אוֹתוֹ, וּנְשִׁק לְרַבִּי אֶלְעָזָר וּלְכֻל הַחֲבֵרִים וּבְרִיף אוֹתָם. נָטַל כּוֹס וּבְרִיף.

צוּרְרִי וּגְוִי, יְתַבּוּ (ס"א ה"ד) תַּמְנִן, פֶּל הַהוּא יוֹמָא, וְהוּוּ חֲבֵרָא פְלַהוּ חֲדָאן (דף ס"ב ע"ב) בְּמַלְי דְאֹדְרִיתָא, וְחֲדוּתָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן הָהוּ סַגִּי. נָטַל רַבִּי פְנַחֵס לְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְלֹא שִׁבְקִיָּה פֶּל הַהוּא יוֹמָא וְכֹל לִילָא, וְהוּוּ חֲדִי עַמִּיָּה, קָרָא עֲלֵיָּה, (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנֵּג עַל יְיָ, פֶּל חֲדוּתָא וְעֻנּוּגָא יִתִּירָא דָא דְחוּלְקִי הוּא, (על דא דְעַמִּי הוּא עַל דָא כְּתִיב (תהלים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁכַבָה לוֹ וְגו') זְמִינִן בְּהַהוּא עֲלָמָא לְאַכְרִזָא עֲלֵי, זַפְאָה חוּלְקִיָּה רַבִּי פְנַחֵס, דְאֵנְתָּ זְכִית לְכֹל הַאי, (דברי הימים א יב) שְׁלוֹם לָךְ וְשְׁלוֹם לְעוֹזְרֶךָ פִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֶיךָ. אֲשַׁפִּימוּ לְמִיזַל, קָם רַבִּי פְנַחֵס וְאֶחִיד בֵּיהַ בְּרַבִּי אֶלְעָזָר, וְלֹא שִׁבְקִיָּה לְמִיָּהָ. אוֹזִיף רַבִּי פְנַחֵס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרִכִּיָּה, וּלְכֻלְהוּ חֲבֵרָיָא. עַד דִּהוּוּ אֲזִלִּי אָמַר לְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחֲבֵרָיָא, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לִי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרוּף לִפְנֵי שְׁלַחַן נִגְדַּ צוּרְרִי וּגְוִי. יִשְׁבּוּ (שמחה) שֵׁם פֶּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְהִיּוּ פֶּל הַחֲבֵרִים שְׁמַחִים בְּדַבְרֵי תוֹרָה, וְשִׁמְחַתּוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּתַה רַבָּה. לָקַח רַבִּי פְנַחֵס אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר, וְלֹא עֲזַב אוֹתוֹ פֶּל אוֹתוֹ הַיּוֹם וְכֹל הַלַּיְלָה, וְהִיָּה שְׁמַח עִמּוֹ. קָרָא עֲלֵיו, (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנֵּג עַל ה'. פֶּל הַשְּׁמַחָה וְהַעֲנֵג הַיִּתֵּר הַזֶּה - שֶׁל חֲלָקֵי הוּא, (על זֶה שְׁעִמֵי הוּא. עַל זֶה כְּתוּב (תהלים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁכַבָה לוֹ וְגו') עֲתִידִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם לְהַכְרִיז עֲלַי: אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ רַבִּי פְנַחֵס, שְׂאֵתָה זְכִית לְכֹל זֶה, שְׁלוֹם לָךְ וְשְׁלוֹם לְעוֹזְרֶךָ פִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֶיךָ. הַשְּׁכִימוּ לְלַכֵּת. קָם רַבִּי פְנַחֵס וְאֶחָז בְּרַבִּי אֶלְעָזָר, וְלֹא הִשְׁאִיר אוֹתוֹ לְלַכֵּת. לָךְ רַבִּי פְנַחֵס אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכּוֹ, וְאֵת פֶּל הַחֲבֵרִים. עַד שְׁהִיּוּ הוֹלְכִים, אָמַר לְהֵם רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחֲבֵרִים, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לָה'.

אַתָּא רַבִּי אַבָּא וְשְׂאִיל, פְּתִיב וְנִתַּן אֶהְרֵן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת וּגְוִי. הֲנִי עַדְבִּין לְמָה. וְאֶהְרֵן לְמָה לִיָּה לְמִיָּהֵב עַדְבִּין. וּפְרִשְׁתָּא דָא לְמָה. וְהָא אוֹלִיפְנָא קָמִי דְמַר סְדְרָא דִּיוֹמָא, וְהָאִי בְעֵינָא לְמַנְדַּע.

בָּא רַבִּי אַבָּא וְשְׂאִיל, פְּתִיב וְנִתַּן אֶהְרֵן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת וּגְוִי. הַגּוֹרְלוֹת הַלְלוּ לְמָה? וְאֶהְרֵן לְמָה לוֹ לְתַת גּוֹרְלוֹת? וְהַפְּרָשָׁה הַזֶּה לְמָה? וְהָרִי לְמַדְנּוּ לְפָנֵי מוֹרְנוּ אֶת סֵדֵר הַיּוֹם, וְהָרִי רוֹצִים לְדַעַת.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית מב) וַיִּקַּח מֵאֲתָם אֶת שְׁמַעוֹן וַיַּאֲסוּר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם. וְכִי מַה חֲמָא יוֹסֵף לְמִיסַב לְשְׁמַעוֹן עַמִּיָּה יִתִּיר מֵאֲחֻהִי. אֶלָּא, אָמַר יוֹסֵף, בְּכֹל אֲתַר מֵאֲחֻי? אֶלָּא אָמַר יוֹסֵף בְּכֹל מְקוֹם שְׁמַעוֹן (ולוי) הוּא (הם) פְּתִיחַת הַדִּין, וְאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שְׁהִלְכַתִּי

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית מב) וַיִּקַּח מֵאֲתָם אֶת שְׁמַעוֹן וַיַּאֲסוּר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם. וְכִי מַה רָאָה יוֹסֵף לְקַחַת אֶת שְׁמַעוֹן עִמּוֹ יוֹתֵר מֵאֲחֻי? אֶלָּא אָמַר יוֹסֵף בְּכֹל מְקוֹם שְׁמַעוֹן (ולוי) הוּא (הם) פְּתִיחַת הַדִּין, וְאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שְׁהִלְכַתִּי

מֵאֲבִי אֶל אָחִי, שְׁמַעוֹן פָּתַח
בְּרֵאשׁוֹנָה בְּדִין, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שם)
(ל) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו הִנֵּה בַעַל
הַחֲלֹמוֹת הִלְזָה בָּא וְעַתָּה לְכוּ
וּגְוֹ'. אַחַר כֵּן בְּשִׁכְסָם, (שם ל) וַיִּקְחוּ
שְׁנֵי בְנֵי יַעֲקֹב שְׁמַעוֹן וְלוֹי, כָּלֶם
בְּדִין הָיוּ. טוֹב לְקַחַת אֶת זֶה, וְלֹא
יַעֲיִר קְטֹטָה עִם כָּל הַשְּׁבָטִים.

וְשִׁנְיָנוּ, מִה רָאָה שְׁמַעוֹן לְהַזְדַּוֵּג
עִם לִוי יוֹתֵר מִהַכֹּל, וְהָרִי רְאוּבֵן
הִיָּה אָחִיו וְסִמְוֹךְ לוֹ? אֲלֵא שְׁמַעוֹן
רָאָה וַיַּדַּע שְׁלוֹי בָּא מִצַּד הַדִּין,
וְשְׁמַעוֹן נֶאֱחָז יוֹתֵר בְּצַד הַדִּין
הַקָּשָׁה. אָמַר, נִתְעַרַב אֶחָד עִם
אֶחָד, וְאֲנִי נִחְרִיב אֶת הָעוֹלָם. מִה
עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? נִטְל
לְחַלְקוֹ אֶת לִוי וְאָמַר: מִכָּאֵן
וְהִלְאָה שְׁיִשָּׁב שְׁמַעוֹן עִם
שְׁלֹשֶׁת הַגְּבוּרָה עִמּוֹ לְבָדוּ.

רְמֻדְנוּ, בְּצַד הָאֵם שְׁנֵי שׁוֹמְרִים
חֹקְרֵי דִין (מִגְנִיִּים) אֲחֻזִּים בְּיַד
שְׁמַאל, וְהָרִי בְּאָרְנוּ שֶׁהֵם מְרַגְּלִים
אֶת הָאָרֶץ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְהִינּוּ
סוֹד הַכְּתוּב, (יהושע ב) שְׁנַיִם אֲנָשִׁים
מְרַגְּלִים.

וְשִׁנְיָנוּ, אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
יוֹתֵר מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה
זָרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה
לְטַהֵר אוֹתָם וּלְרַחֵם עֲלֵיהֶם, שֶׁהֵם
חֲלָקוּ וּגְוִרְלוּ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים
ל) כִּי חֲלַק ה' עִמּוֹ וְגוֹ'. וְכַתוּב
(שם) יִרְכְּבוּהוּ עַל בְּמַתֵּי אֲרָץ. עַל
בְּמַתֵּי אֲרָץ דְּוִקָא, שֶׁהָרִי הֵם
אֲחֻזִּים לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְעַל פֶּן
אֲהַבְתּוּ שֶׁל תְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא
נִדְבַקְתָּ בָהֶם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (מְלָאכִי
א) אֲהַבְתִּי אֶתְכֶם אָמַר ה', וְכַתוּב
(דְּבָרִים ז) כִּי מֵאֲהַבְתָּ ה' אֶתְכֶם וְגוֹ'.
וּמִתּוֹךְ הָאֲהַבָּה הִיִּתְרָה שְׂאוּבָה
אוֹתָם, נִתֵּן לָהֶם יוֹם אֶחָד בְּשִׁנָּה
לְטַהֵר אוֹתָם וּלְזַכּוֹת אוֹתָם מִכָּל
חַטָּאֵיהֶם, שְׁפָתוֹב כִּי בַיּוֹם הַזֶּה

שְׁמַעוֹן (ל) פְּתִיחוּתָא דְדִינָא אִיהוּ (אֲנִינוּ), וְהִיא
שְׁעַתָּא דְאִזְלִינָא מֵאֲבָא לְגַבְיֵיהוּ דְאָחִי, שְׁמַעוֹן
פָּתַח בְּקַדְמִיתָא בְּדִינָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית
ל) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו הִנֵּה בַעַל הַחֲלֹמוֹת
הִלְזָה בָּא וְעַתָּה לְכוּ וּגְוֹ'. לְבַתֵּר בְּשִׁכְסָם, (בְּרַאשִׁית
לד) וַיִּקְחוּ שְׁנֵי בְנֵי יַעֲקֹב שְׁמַעוֹן וְלוֹי, בְּלָהוּ
בְּדִינָא הַוּוּ. טוֹב לְמִיסַב דָּא, וְלֹא יִתְעַר קְטֹטוּתָא
בְּכָלְהוּ שְׁבָטִין.

וְהַיְנָנוּ, מָאִי קָא חֲמָא שְׁמַעוֹן לְאִזְדַּוּוּגָא בְּלוֹי
יִתִיר מִכָּלְא. וְהָא רְאוּבֵן הָוָה אֲחֻוָה
וְסִמְיָה לִיה, אֲלֵא שְׁמַעוֹן חֲמָא וַיַּדַּע דְּלוֹי
מִסְטָרָא דְדִינָא קָא אֲתִי, וְשְׁמַעוֹן מִסְטָרָא
דְדִינָא קִשְׂיָא יִתִיר אֲתֵאֲחָד. אָמַר נִתְעַרַב חַד
בְּחַד וְאֲנִי נִחְרִיב עֲלֵמָא. מִה עֲבַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, נִטְל לִיה לְחֹוֹלְקִיָה לְלוֹי, אָמַר מִכָּאֵן
וְהִלְאָה שְׁמַעוֹן לִיתִיב בְּקוּפְטִירָא בְּהַדִּיָה
בְּלַחֲדוּי.

וְהַיְנָא בְּסְטָרָא דְאִימָא, תְּרִין גְּרִדִּינֵי טְהִירִין
(ס"א תְּרִיסִין) אֲתֵאֲחָדֵן בִּידָא שְׁמַאלָא, וְהָא
אוּקִימָנָא דְאִינוּן מְאֲלִילֵי אֲרַעָא בְּכָל יוּמָא
וְיוּמָא, וְהִינּוּ רְזָא דְכַתִּיב, (יהושע ב) שְׁנַיִם אֲנָשִׁים
מְרַגְּלִים.

וְהַיְנָא, זַכָּאָה חֹוֹלְקִיָהוּן דִּישְׂרָאֵל יִתִיר מִכָּל
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְדַכָּאָה לָהוּ, וּלְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ,
דְאִינוּן חֹוֹלְקִיָה וְעַדְבִּיָה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (דְּבָרִים
ל) כִּי חֲלַק יי' עִמּוֹ וְגוֹ', וְכַתִּיב (דְּבָרִים ל) יִרְכְּבוּהוּ
עַל בְּמַתֵּי אֲרָץ. עַל בְּמַתֵּי אֲרָץ דִּיִּיקָא. דְהָא
אִינוּן אֲתֵאֲחָדֵן לְעִילָא לְעִילָא. וְעַל דָּא קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא רַחֲמִימוּתָא דִּילִיָה אֲתֵדְבַק בְּהוּ, הָדָא
הוּא דְכַתִּיב, (מְלָאכִי א) אֲהַבְתִּי אֶתְכֶם אָמַר יי',
וְכַתִּיב (דְּבָרִים ז) כִּי מֵאֲהַבְתָּ יי' אֶתְכֶם וְגוֹ', וּמִגּוֹ
רַחֲמִימוּתָא יִתִירָא דְרַחֲמִים לָהוּ, יְהִב לוֹן יוּמָא

חַד בְּשַׁתָּא לְדַכָּאָה לָהוּ,

וּלְזַכָּאָה לְהוּ מִכָּל חוֹבֵיהוֹן, דְּכַתִּיב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה וּגְו'. בְּגִין דִּיהוֹן זַכָּאִין בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּהוּ חוֹבָא. וְעַל דָּא בְיוֹמָא דָּא, מִתְעַטְרִין יִשְׂרָאֵל, וְשִׁלְטִין עַל פְּלֵהוּ גְרַדְיָנִין, וְעַל פְּלֵהוּ טְהִירִין.

הָאֲנָא (ויקרא טז) וְנָתַן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרִלּוֹת. וְנָתַן אֶהְרֹן, בְּגִין דְאַתִּי מִסְטָרָא דְחֶסֶד. עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים, עַל דִּיִּיקָא, בְּגִין דִּתְתַבְּסָם מִטְרוֹנִיתָא. גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגּוֹרֵל אֶחָד לְעֶזְרָאֵל וְהָא תְרִין שְׁעִירִין אֵינּוּן, אֲמַאי חַד לַיְיָ. אֲלֵא אֲמַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, יְתִיב הָאִי גַבְאִי, וְחַד יִזִּיל וְיִשׁוּט בְּעֵלְמָא, דְאֵלְמָלִי תְרוּוִיהוּ מִזְדְּוֹגָן, לֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְמַסְבַּל.

נִפְק הָאִי, אֲזִיל וְשֵׁאט בְּעֵלְמָא, וְאַשְׁכַּח לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכַמְה פּוֹלְחָנִין, בְּכַמְה דְרַגִּין, בְּכַמְה נְמוּסִין טְבֹן, לֹא יְכִיל לְהוּ, פְּלֵהוּ שְׁלָמָא בִּינֵיהוּ, לֹא יְכִיל לְמִיעַל בְּהוּ בְדִלְטוֹרָא. (אול וְשֵׁאט בְּעֵלְמָא, וְאַשְׁכַּח לְיִשְׂרָאֵל כְּהַאי גּוֹנָא) (נ"א יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא אוּף חַבִּי כְּהַאי גּוֹנָא) הָאִי שְׁעִירָא אֶחְרָא שְׁלַחִין לִיהּ בְּמִטּוֹלָא דְכָל חוֹבֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל.

הָאֲנָא, פְּמָה חֲבִילִי טְרִיקִין מִזְדְּוֹגָן (נ"א מִזְדְּוֹגָן), דְאֵינּוּן תַּחּוֹת יְדֵיהּ, וּמִמְנָן לְאַלְלָא אַרְעָא, עַל כָּל אֵינּוּן (דף ס"ג ע"א) דְעַבְרִין עַל פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא. וְהָהוּא יוֹמָא, לֹא שְׁכִיחַ דִּילְטוֹרָא (ס"א פְּטָרָא) לְמַלְלָא בְהוּ בִישְׂרָאֵל. כַּד מָטָא הָאִי שְׁעִירָא לְגַבֵּי טוֹרָא, פְּמָה חִידוּ עַל חִידוּ מִתְבַּסְמִין פְּלֵהוּ בֵיהּ. וְהָהוּא גְרַדְיָנָא דְנַפְיָק, אֶהְדָּר וְאֲמַר תּוּשְׁבַּחְתָּא דִּישְׂרָאֵל, קְטִיגוֹרָא אֲתַעְבִּיד סְנִיגוֹרָא.

וְהָא חֲזִי, לֹא דָּא בְלַחּוּדוּי הוּא, אֲלֵא בְכָל אֲתַר דְבַעֲיִין יִשְׂרָאֵל לְאַתְדַּכָּאָה מִחוֹבֵיהוּ, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִיב לוֹן עֵיטָא

וּגְו', כְּדִי שְׁהִיּוּ צְדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יִמָּצֵא בְהֶם חֶטָּא. וְעַל כֵּן בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים יִשְׂרָאֵל וְשׁוֹלְטִים עַל כָּל חוֹקְרֵי הַדִּין וְעַל כָּל הַרוּחוֹת. דִּמְדַּנּוּ, וְנָתַן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרִלּוֹת. וְנָתַן אֶהְרֹן, מִשּׁוּם שְׁבָא מִצַּד חֶסֶד. עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים, בְּדִיּוּק עַל, כְּדִי שְׁתַּכְּשֵׁם הַגְּבִירָה. גּוֹרֵל אֶחָד לַיהוָה וְגּוֹרֵל אֶחָד לְעֶזְרָאֵל, וְהָרִי שְׁנֵי שְׁעִירִים הֵם. אִז לְמָה אֶחָד לַיהוָה? אֲלֵא אֲמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יִשָּׁב זֶה אֲצִלִּי, וְאֶחָד יִלְךְ וְיִשׁוּט בְּעוֹלָם, שְׁאֵלְמָלָא שְׁנֵיהֶם מְזַדְּוִגִים, לֹא יִכּוֹל הַעוֹלָם לְסַבַּל. יֵצֵא זֶה, הוֹלֵךְ וּמִשׁוּט בְּעוֹלָם, וּמוּצֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכַמְה עֲבוּדוֹת, בְּכַמְה דְרַגּוֹת, בְּכַמְה הִנְהָגוֹת טוֹבוֹת, וְלֹא יִכּוֹל לְהֶם, בִּין כָּלִם שְׁלוּם, וְלֹא יִכּוֹל לְהַכְנִס עֲמֵהֶם בְּמַלְשֵׁינּוֹת. (הוֹלֵךְ וּמִשׁוּט בְּעוֹלָם וּמוּצֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעִזְרַת הַזֶּה) (אף יִשְׂרָאֵל לְמַשָּׁה כִּךְ בְּעִזְרַת הַזֶּה) אֶת הַשְּׁעִיר הַאֲחֵר שׁוֹלְחִים אוֹתוֹ עִם מִשָּׁא שֶׁל כָּל חֶטְאֵי יִשְׂרָאֵל. דִּמְדַּנּוּ, כְּמָה קְבוּצוֹת מְחַבְּלִים מְזַדְּוִגִים (מְזַדְּוִגִים), שְׁהֶם תַּחַת יְדוֹ, וּמִמְנִים לְרַגְלֵי אֶת הָאָרֶץ עַל כָּל אוֹתָם שְׁעוֹבְרִים עַל דְּכַרֵּי הַתּוֹרָה, וְאוֹתוֹ יוֹם לֹא מְצִיּוּ הַמַּלְשִׁין (פְּתוּחִין) לְדַבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל. כְּשִׁמְגִיעַ הַשְּׁעִיר הַזֶּה אֶל הַהָר, כְּמָה שְׁמַחָה עַל שְׁמַחָה מִתְבַּשְׂמִים כָּלִם בּוֹ. וְאוֹתוֹ שׁוֹמֵר שְׁיוּצָא, חוֹזֵר וְאֹמֵר אֶת תְּשׁוּבַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הַקְּטָגוֹר נַעֲשֶׂה סְגוֹר. וְכֹא רָאָה, לֹא זֶה לְבִדּוֹ הוּא, אֲלֵא בְּכָל מְקוֹם שְׁרוּצִים יִשְׂרָאֵל לְהַטְהֵר מִחֶטְאֵיהֶם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נּוֹתֵן לְהֶם עֲצָה לְקַשֵּׁר אֶת בְּעַלֵּי הַדִּין וּלְבַשֵּׁם אוֹתָם בְּאוֹתָם

לְקַשְׂרָא מְאִרֵי דְדִינָא, וּלְבַסְמָא לְהוּ בְּאֵינּוּן קְרַבְנִין וְעַלְוִין, דְקַרְבִּין קָמִי

קדשא ברין הוא, וכדין לא יכלין לאבאשא. והוא יומא יתיר על כלא, כמה דמבסמין ישראל לתתא לכלא, הכי מבסמין לכל אינון דאית להו דלטורא (כ"א פברא) וכלא קרבנא הוא ופולחנא דקודשא ברין הוא.

האנא, בההיא שעתא דכתיב, ולקח אהרן את שני השעירים וגו', מתערין אינון בההוא יומא לעילא, ובעיין לשלטאה (כ"א לשטאה) ולמיפק בעלמא. פיון דכהנא מקרב אלין לתתא, מתקרבין אינון לעילא. פדין עדבין סלקין בכל סטרין, פהנא יחב עדבין לתתא, פהנא יחב עדבין לעילא. כמה דחד אשתאר ביה בקודשא ברין הוא לתתא. וחד אפקין ליה לההוא מדברא, הכי נמי לעילא, חד אשתאר ביה בקודשא ברין הוא, וחד נפיק ושט בעלמא, לההוא מדברא עלאה, וחד בחד מתקשר.

כתיב (ויקרא טז) וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. בגין כך וסמך אהרן את שתי ידו, דקודשא ברין הוא יסתפם על ידוי. על ראש השעיר החי, החי דייקא, לאכללא ההוא דלעילא. והתודה עליו את כל עונות, (ויקרא טז) כמה דכתיב (ויקרא טז) והתודה אשר חטא עליה. ואוקימנא עליה, דאתדפי בר נש ואשתאר עליה כל ההוא חובא. אוף הכי והתודה עליו, פתר דאודי פהנא בגינייהו דישראל, עליו: פלומר, ישתארון פלהו עליו.

אמר ליה רבי אבא, אי הכי והא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים, אמר ליה שאני הכא, דהתם לשעירים הוו קרבין קרבנא, ובגין כך לא כתיב ולא יזבחו עוד את ששם לשעירים היו מקריבים קרבן, ומשום כך לא כתוב ולא

קרבנות ועולות שקריים לפני הקדוש ברוך הוא, ואז לא יכולים להרע. ואותו יום יתיר על הכל, כמו שישראל מבשמים למטה את הכל, כך מבשמים את כל אלו שלהם יש הלשנה (פתוח), והכל הוא קרבן ועבודה של הקדוש ברוך הוא.

למדנו, באותה שעה שכתוב ולקח אהרן את שני השעירים וגו', הם מתעוררים באות יום למעלה ורוצים לשלט (לשטות) ולצאת לעולם. פיון שהכהן מקריב את אלו למטה, אז נקריבים אותם שלמעלה, ואז עולים הגורלות בכל הצדדים. הכהן נותן גורלות למטה, הכהן נותן גורלות למעלה. כמו שאחד נשאר עם הקדוש ברוך הוא למטה, ואת האחד מוציאים לאותו המדבר, כך גם למעלה אחד נשאר עם הקדוש ברוך הוא, ואחד יוצא לשוטט בעולם לאותו המדבר העליון, ואחד נקשר באחד.

כתוב וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. משום כך וסמך אהרן את שתי ידו, שהקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. על ראש השעיר החי, החי דנקא, להכליל אותו שלמעלה.

והתודה עליו את כל עונות, כמו שכתוב (ויקרא טז) והתודה אשר חטא עליה. ובארנו עליה, שנטהר האדם ונשאר עליה כל אותו החטא. אף כאן והתודה עליו, אחר שהתודה הכהן בעבורם של ישראל - עליו, פלומר, פלם ישארו עליו.

אמר לו רבי אבא, אם כך, כתוב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים. אמר לו, כאן שונה, יזבחו עוד את זבחייהם שעירים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר

אורות הזהר

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאילת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תשוב"א
אלול שנת תש"ע לפ"ק